

ДОЛЯ, СТВОРЕНА ТАЛАНТОМ

БОДЕНЧУК Володимир народився 19 березня 1955 року у селі Сухівці Рівненського району Рівненської області. Закінчив факультет журналістики Львівського державного університету ім. І. Франка. Працював редактором газети «Студентський гарт», кореспондентом, завідувачем відділу, відповідальним секретарем, заступником редактора газети «Молодь України», головним редактором газет «Молодь України» та «Український футбол». Був головою правління Гільдії головних редакторів (керівників) ЗМІ України, обирався секретарем НОЖУ. Автор публіцистичних книг «Погляд з п'єдесталу», «Вогонь наших буднів», «Честь прапора», «Золотий м'яч — зіркам футболу». Нагороджений орденом «За заслуги III ступеня», орденом Святого рівноапостольного князя Володимира Великого, державними відзнаками. Заслужений журналіст України.

Володимир Боденчук у своїй долі відграв певну роль. Це було на початку 90-х років. Зорянець Петро Голубокій — у всіх відношеннях людина талановита, той уже змайстрував свої перші гітари. Творив їх у себе в квартирі на кухні. Майстерні, чи то будь якого пристосованого приміщення у нього, молодого українського інтелектуала, не було. Якимсь ми з Петром розговорилися на цю тему. Тоді і виникла ідея написати статтю у популярну ітиражовану газету «Молодь України», головним редактором якої був Володимир Боденчук. «А чи надрукують?» — засумнівався Петро Григорович. «Будемо сподіватися, адже Боденчук наш, клеванський. Невже проігнорує земляк?» — відповів я. І Володимир Іванович оту промову статтю, яка мала стати

Івана Франка. Отримав глибокі знання, які йому згодом дозволили успішно працювати редактором молодіжної газети «Молодь України» в Києві. Ця робота важка: потрібно керувати великим колективом журналістів, які повинні зробити газету настільки змістовною і цікавою, щоб читачі до себе притягували, як електромагніт металичні предмети. З цим завданням він блискуче справлявся. Громада Клевеня за часів самостійності України вирішила побудувати українську церкву Київського патріархату. Я вже був пенсіонером. Громада мене обрала заступником голови комітету по будівництву. Будувати — потрібні фінанси. Держава не могла допомогти. Людських грошей вкрай мало.

Я почав з «протягнутою рукою» зустрічатися з колишніми учнями, що уже мешкали в Рівному, Львові, Києві та інших містах. У Києві зустрівся з Володимиром Боденчуком і детально розповідав про насуваючу проблему. Кажу йому, що кожна людина повинна прагнути залишити після себе добрий слід. Адже кожна людина, приходить час, і вона стає на межі

всичності. Також звертаюсь до нього з проханням — звернутися до його друзів-патріотів з питання фінансової допомоги. Я розумів, що в них своїх проблем «по вуха».

Ми розсталися, але я зрозумів, що Володя така людина, що і в похмурий день бачить сонце у калюжі. Мабуть багатий внутрішній духовний світ. Через декілька днів ми отримали на наш рахунок в банку 10 тисяч гривень від Володимира та його товаришів ще 10 тисяч. Отож, світ не без добрих людей. За цей вчинок громада Клевеня була йому дуже вдячна. Шкода, що такої людини вже немає серед нас, але його світлі справи будуть жити вічно.

Я казав Тарас Шевченко про таких людей: «Згадаймо їх не злим, тихим словом». А нам залишається просити Всвишнього, щоб послав його серед праведних: він того вартий. Світла йому пам'ять.

На похоронах його мамі я про цей благодійний вчинок усій громаді Клевеня розповів, підкресливши, що якими малим 80 відсотків таких українців, то мали б швидко самостійну Українську державу.

ВІКТОР МАЗАНІЙ: З ГЛАЗИ «ДОЛЯ, СТВОРЕНА ТАЛАНТОМ»
У моїй родині завжди були раді приїзду Володі. Коли нахлюдували Рівно, Васильович був хазяїном-вільним чоловіком, діловитим, мав багато віднак

наву зававав чоловікам, що заходили випити навіть зі своєю пляшкою — хоч ложку, але візьми. Ніхто її не хотів брати, тому Ревко час від часу заливав, щоб не засохла, у мішок трохи олії. Тато у Сухівці був директором школи, викладав німецьку, мама Валентина Іванівна — вчителькою української мови і літератури, а мені часто доводилося сидіти на уроках у чотири, п'ять років, бо як же без нагляду? Тримав нависши це й тоді.

Тоді ж у тата були серйозні проблеми: якось кухарі зі шкільної дільни не в ту посудину нарізали салат, окислення, масове отруєння, дітей довелось «відкачувати» марганцевим розчином — сам пив, бо вчепився в той шкільний, але зробили усе професійно, прокуратура відступала. Я пам'ятаю, як він переживав.

Тепер його вже нема, але меморіальна дошка у школі з'явилася. Коли мені було шість, тато купив фотоапарат «Смєна-8» незарядом узяв з делегацією школярів у Москву. Для того часу це була подія грандіозна. Де тільки ми не побували — на Красній площі, Виставці народного господарства, у Міністерстві освіти! Я все сфотографував, але на вокзалі, коли поверталися додому, вирішив подивитися, що ж вийшло на знімку. Відкрив фотоапарат. Зрозуміло, що майже вся пляска

зміг піти з нами. Ми впроралися. Тато здивувався, як я вмів так керувати човном і майстерно вийти з бухти. Але найбільше його здивувало те, що ми за кілька годин спіймали на «самодурі» — гачки без наживки — майже дві сотні рибин ставриди, дуже радливі, коли траплялася рідкісна кругленька скумбрія. Отже, дві сотні... Хоча там немає скрету: якщо йде «косяк», то чіпляються за всі гачки. А їх на наших «самодурах» було по сім. Так зник в язяти Михайло Федорович.

Наступного дня він не витримав, несподівано одужав — наш успіх підніс його настрої і ми вийшли в море утрощ. Звичайно, ствари спіймали набагато більше. Моя дружина Тетяна й тесть Рената Сергіївна трохи бурчали, бо це ж сильні чистити треба, але не дуже бурчали. Свєчєнка ствариди — це супер! Побідали.

Переважну більшість покладали в старий холодильнич «Донбас», обклали кригою, щоб тато зміг довести до рівненського Клевеня. Довів. Точніше, долетів там же самим літаком. Нам через кілька годин передвозив тата і сказав, що домашні й гості «бавдіють» від нашого улову. Він це раз хотів прихитати до Одеси на риболовлю і саме на день народження Славки, але не поталанув. Відкрив фотоапарат. Зрозуміло, що майже вся пляска

стернено. У той час газетні публікації уже не викликали, як за радянських часів, моментального переполоху чиновництва. Але вся Україна дізналася, хто в Зорі талановито творить гітари, які думки перевертають майстра. Автор же статті, окрилений її успіхом, повірив у свої журналістські можливості. І яки не Володимир Боденчук, хто зна, чи народився би пізніше і «Клеванський тракт»...

Запропонована читачам сторінка присвячена світлій постаті нашого земляка, Володимира Боденчука. Приводом стала презентація книги про цього талановитого українського журналіста, назва якої вивисена у заголовку, в Клеванській школі-інтернат для дітей із захворюваннями серцево-судинної системи. Теплі й правдиві слова про свого колегу написав у цій книзі сподіє Ігор Лубченко, який до своєї кончини у 2012 році, тривалий час очолював Національну спілку журналістів України, а до цього працював редактором «Молоді України».

— Книжка, яку ви тримаєте в руках, — про Володимира Івановича Боденчука — людину, що спалахнула, мов метеор, але залишила теплі сподоби про себе, вписала свій ясравий рядок в архітектоніку української журналістики. Книжка писалася непростю — принаймні, я кажу про себе. Коли з людиною роками крокує однією життєвою і професійною стежкою, і маса колізій переплетена, як завжди складається у сучасних буднях, дуже важливо виокремити вузлові моменти. Але автори сподоби зуміли це зробити — і ці вузлові моменти тримають усю конструкцію сподоби, своєрідний колективний життєпис Володі Боденчука.

Віктор ПАРФЕНЮК.

СЛОВО ПРО ШАНОВАНУ ЛЮДИНУ

Добре дово не буває в житті. Пам'ятаю, мене, завука Клеванської ОШ № 2 Івана Андрійовича Шевчука, насильно переводять директором Клеванської ОШ № 1, яка була найстарішою школою у районі і високоевритетною. Вона давала ґрунтовні знання, мала шугу пляяди медальців, і випускники масово вступали у вищі навчальні заклади. У свій час успішно вчився в цій школі і Володимир

Боденчук. Його батько, Іван Васильович, був директором школи-інтернату по сусідству. Ми добродно дружили. По багатьох проблемах радилась, один одному допомагали в різних сферах складного життя освітян. Школа щорічно організовувала зустрічі з випускниками, на яких я більше пізнав багатий внутрішній світ Володі. Він закінчив факультет журналістики Львівського університету ім.

донецької Гали. А які страхи умів готувати! На жаль, рано помер — винуватим однією подвизитися, чи все спокійно на інтернатівській території, присів під деревом і вже не підвісив...

Дивовижною була мама Володі, Валентина Іванівна, царство їй небесне. Вона прожила більше за чоловіка на шістьнадцять років, і впродовж цього часу ми часто спілкувалися по телефону, а коли з'являвся регулярно, не рідше як раз на місяць — приїздили Володя з Тетяною та синами, бував у її охайній хатині неподіліл осозового й дубового талів. Давоно синам Володі Юрію, а потім Ярославу — своєму похреснику. Мова про роботу, про плани та життєві амбіції... Нині у синів з-поміж інших є і найголовніший заповіть: імператив — беріть життя в обидві руки. Беріть так, аби в неї з очей ніколи не впадала кривдна сльоза...

ВОЛОДИМИР БОДЕНЧУК: «ПРО ТАТА»

Він був мене тільки один раз у першому класі. На татуреті-ремінцем. Після цього я кинув курити. А мене «кинув» однокласник. Його батько на той час уже сидів у в'язниці й він усього боявся. А життя яке ж було! Здаєш одну пляшку і можеш взяти дві пачки цигарок «Димок» — за 12 копійок! Ми ходили на пришкольній оздоровчому — щоб поділи від очей, і там палили ці цигарки. Свині нас не чіпали, але побачив один чоловік, Костя, і потім кілька разів при батькові заступив: «Цід мостом матроси курили папіроси». Ну, батько

дав мені «дрозда». Один із перших моментів у пам'яті, коли ми разом прийшли до сіпєради, і там був єдиний у селі гучномовець, і почули, що в космосі — Юрій Гагарін. Не всі тоді зрозуміли, що це означає, але в сувивецькій магазині, щоб відзначити подію, люди у нас займалися торгівельними лавками, особливо сільськими, зайшли. На жаль, його вже нема, а я тоді ще був малим. Але я пам'ятаю, що в магазині стояв паперовий мішок з поліетиленовою підкладкою чорної ікри, яку Ревко

Мій тато Іван Васильович із онуками — Юрієм і Ярославом.

Тато дуже любив рибалити. Від нашого колишнього Клевеня село Мочулки усього за дев'ять кілометрів — але там річка Путилка, яка протікає лісами і в якій чиста вода і багато риби. Колиш в там побачив з води одну морду і злякався. Однак, не про це йдеться.

Коли в нас народився Славик, тато приїхав в Одесу, це був час Чорнобильської трагедії. Тому ми й поїхали народжувати до Одеси, де жили батьки дружини.

Отже, приїхав тато, точніше, приїхав з Рівного чехословацьким літаком Л-410. Ну, скільки того діло-народжувати? Ми контролювали усе з Тетяніним братом Ігорем. Жартую, звичайно, але усе вишило файно й ми з татом наступного дня вже вирушили на риболовлю. Довити морську рибу мену навчив батько дружини Михайло Федорович. На човні, звичайно. Десь метрів за вісімсот від берега. Там усі повлізть. Пробо раненько, приблизно о 5-й, прийти в порт, здати паспорт, заплатити з карбованці за годину — і не в епітань. Але Михайло Федорович хворів на алергію і не

прілетів з Києва, Тая з Одеси через Львів, бо інших кевітів не було. Дітей із собою ми не взяли, вони були ще маленькими, їм не треба було трамувати... І ще хоч угадати про одну риболовлю. З Михайлом Федоровичем ми були на одному з одеських лиманів — Тилігульському (це на межі Одеської і Миколаївської областей, у районі знаменитого нині Коблева). З нами був справжній рибалка-майстер, його прізвисько легендарне — Горбачев, рибу він відчував нюхом. Бо давно вже був незрячим. Він так само умів і техніку ремонтувати. Сліпим. Коли ми йшли на човні, він казав, де треба зупинитися для риболовлі. Поталановило наловити багато — судак і бичка. Але найголовніша робота нас очікувала увечері після нас обідали — ми розвозили на трамваї улов додому тестя. Майже до опівночі. Давайте любити своїх батьків і вжитися у них любові.

Фото автора. («Молодь України», 27 квітня — 31 травня 2006 р.)